

אלו הן הנחנקין פרק עשירי סנהדרין

פ.ח.

עין משפט גד מצוה

א [מיי] פ"ב מהל' טומאת
לצעת ליתן:
ב מה ב מיי פ"א מהל'
הל' ג סמג
עין קמח:
ג מה ב מיי פ"ו הל' א
סמג עין קל:
ג ד מיי שם הלכה יא:
ג מה ב מיי פ"א מהל'
סוטה הל' א ב סמג
עין מה ט [נושע] לה"ע
סי קמח פ"ב ז [ד]:
ג ב מיי פ"ט מהל' רז"ה
הל' ט סמג עין עה:
ז [מיי] פ"ה מהל' ממוסרי
כפרה הלכה א:
ג ג מה מיי פ"ד מהל'
מחמת עמיס הל' א:
ג ד מיי פ"א שם הלכה
ב:
ג ה מיי פ"ד מהל'
ממסיס הל' א סמג
עין קיא ולאין רטו:
ג ו ב מיי פ"א מהל' סוטה
הל' א סמג עין טו
טו"ע פ"א לה"ע סי קמח
ספיק יב:

מרחו מעשר ונותן לו. ואפילו למאן דאית ליה ציריה כל זמן
שלא הפריש פיהא ולא ציריה היה הכל שלו ונתמייז הכל
צמעשר ושוב לא יפטר וא"ת תרומה נמי לפני שמוסר ונותן לו
וכ"ת דתרומה בלאו הכי יפריש העני דכל פיהא חייבת בתרומה חלף
לאס כן הרי הוא מקדים מעשר
לתרומה גדולה ועוד דתנן במסכת
תרומות פ"ק [מ"ה] אין תורמין מן
הלקט מן השכחה ומן הפיאה ו"מ
דלהכי לא תני מוסר דאפילו הפקיר
לאחר מירוח פטור מן התרומה
[דתנן במסכת מעשרות פ' שלשה
מיינן] פירות ממורחין שגדה ממוסרין
אסורים משום גול מפוזרים מותרין
זין קן זין קן חייבין צמעשר
ופטורים מן התרומה ולימא דצירושל'
מפרש דלהכי פטורין מן התרומה
לפי שאי אפשר לגורן שמתקד אלא
אם כן נתרמה ממנו תרומה גדולה
לפיכך אין לרבי למוסר כשנמלץ פירות
דמקמתא הופרשה מהם תרומה
גדולה ונראה לפרש דמשום דתרומה
דכר מועט לא חש להזכיר:

קיניויו מחול. היינו דוקא קוס
שנמקה המגילה אבל
לאחר מיקן אין יכול למחול:
מסית

תורה אור השלם

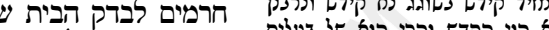
1. כי יקלא ממך דבר
למשפט בין דם לדם בין
דין לדיו ובין גנע לגנע
דברי ריבת בשעריך
וקמת ועליה אל הפקוס
אשר יבחר ? אלהיו
דברים יז ח
2. אך כל חרם אשר
יקרם איש לך מכל אשר
לו מאדם ובאבהו
ומשדה אחוזתו לא ימכר
ולא יקאל כל חרם קדש
קדשים הוא לך?
ויקרא כו כח
3. ויהי השדה בצאתו
ביבל קדש לך בשדה
החרם לבחן תהיה
אחוזתו: ויקרא כו כח

דבר מועט לא חש להזכיר:
קיניויו מחול. היינו דוקא קוס
שנמקה המגילה אבל
לאחר מיקן אין יכול למחול:
מסית

הושע דתנן ^א המקנא לאשתו
ר"א אומר מקנא על פי שנים ומשקה על פי עד אחד או על פי עצמו ר'
יהושע אומר ^ב מקנא על פי שנים ומשקה על פי שנים עריפת עגלה בפלוגתא
דרכי אליעזר ורבי עקיבא דתנן ^ג מאין היו מודדין רבי אליעזר אומר
מטיבורו ר' עקיבא אומר ימחוטמו ר' אליעזר בן יעקב אומר ממקום
שנעשה חלל מצוארו מותר מצורע בפלוגתא דר' שמעון ורבנן דתנן
^ד אין לו בהן יד בהן רגל אוזן ימינית אין לו מטהרה עולמית ר' אליעזר אומר
נותן לו על מקומו ויוצא רבי שמעון אומר ^ה נותן על של שמאל ויוצא בשעריך
זה לקט שכחה פיהא לקט דתנן ^ו ישני שבלין לקט שלשה אינן לקט שכחה שני
עומרין שכחה שלשה אינן שכחה ועל כולן ב"ש אומרים שלש לעני וארבע
לבעל הבית פיהא בפלוגתא דר' ישמעאל ורבנן ^ז דתנן ^ח מצות פיהא להפריש
מן הקמה לא הפריש מן הקמה יפריש מן העומרין לא הפריש מן העומרין
יפריש מן הכרי עד שלא מירחו מירחו מעשר ונותן לו משום רבי ישמעאל
אמרו ^ט אף מפריש מן העיסה: ג' בתי דינין וכו': אמר רב כהנא הוא אומר מפי
השמועה והן אומרין מפי השמועה אינו נהרג הוא אומר כך הוא בעיני והן
אומרין כך הוא בעינינו אינו נהרג וכל שכן הוא אומר מפי השמועה והן
אומרין כך הוא בעינינו אינו נהרג עד שיאמר כך הוא בעיני והן אומרין מפי
השמועה תדע שהרי לא הרגו את עקיבא בן מהללאל ור' אלעזר אומר אפילו
הוא אומר מפי השמועה והן אומרין כך הוא בעינינו נהרג כדי שלא ירבו
מחלוקות בישראל ואם תאמר מפני מה לא הרגו את עקיבא בן מהללאל מפני
שלא הורה הלכה למעשה תנן כך דרשתי וכך דרשו חבירי כך למדתי וכך
למדו חבירי מאי לאו דהוא אומר מפי השמועה והם אומרין כך הוא בעינינו לא
הוא אומר כך הוא בעיני והם אומרין מפי השמועה ת"ש ^י דאמר רבי יאשיה
שלשה דברים סח לי זעירא מאנשי ירושלים יבעל שמהל על קינויו קינויו מחול
בן

לפריה צבגרים. אם פרוח תפרח הטרעת ונתמלל כל הצגד: **אדם**
שפרחה צבגו טהור. דכתיב (ויקרא יג) אם פרוח תפרח הטרעת
וגו' ופליגי רבנן עליה. והיכא דפרחה צבגד כולו והכניסו למקדש או
הנוגע בו נכנס למקדש לרבנן חייב ולר' יונתן פטור: **המעריך פחוס**
מזן חדש. אמר על פחות מזן חדש

ערכו עלי והמורה לא נתנה לו ערך
דבזי ערכין כתיב (ויקרא טו) ואם
מזן חדש וגו': **ר"מ אומר נוסף דמיו.**
כמה שהוא נמכר בשוק דקסבר אין
אדם מוציא דבריו לנפלה ויודע שאין
ערך לפחות מזן חדש וגמר ואמר
לשם דמים ולרבנן פטור. ואם נזף
גיצר ומשכנו לר"מ הוי הקדש ואין
אשה מתקדשת בו אלא אם כן יודע
בו דתנן (קדושין דף ע"ג) ובהקדש
צמוד קידש צבוג לא קידש ולרבנן
לא הוי הקדש והרי הוא של צעלים
לקדש בו האשה והאחר שקדש בו
אינה מקודשת. אי"ל לר"מ הוי הקדש
והנהנה ממנו מציא אשם מעילות
והרי אותו אשם קדש קדשים
והאובלו צבוגתא גופו חייב כרת
ולרבנן לא הוי הקדש והרי של צעלים
הוא והנהנה ממנו לא מעל ואם הביא
אשם מעילות חולין לעזרה הוא
ואין חייבין עליו משום טומאה:
לנדק הביט. ומועלין בהן: **לכהניס.**
ואין מועלין בהם: **שחל על קדשי**
קדשים. דתנן (ערכין דף סח:) מחריס
אדם את קדשו אם נדר ונותן דמיהס
ואם נדבה ונתן את טובתם כפי חלק
שיס לו זה דמפרש במסכת ערכין
כפ' המקדש: **אינורא.** מולג קטן
שעוין בו וכו': **י כהניס.** דמפרש
בפרק קמאס' ^י כהניס כמובין בפרשה.
אם נפדיס פחות מעשרה בני אדם
עדין הקדש הוא ומועלין זה ולרבנן
אין מועלין זה: **המקנא לאשתו.**
המתרה באשתו אל תסתרי עס איש
פלוגי: **ומשקה על פי עד אחד.**
שנא ואמר אי ראייה שנסתרה
ואם לא השקה נאסרת עליו ותנן
(סוטה דף ע"ד) אלו לא שזות ולא
נטולת כזבתן האומרת איני שזתה
והיכא דליכא עדיו מסתרה ואמרה
איני שזתה לרבי יהושע יש לה כזובה
כזובה שזתה נאסרת עליו ואם מנכה לאחר
כזובה קנה. ואם מופס ממנו של
זה כדי כזובה הרי הוא שלו לקדש
בו את האשה ולרבי אליעזר הוי
גול ולא קודש: **מאין היו מודדין.**
לידע אי זו עיר קרובה אל החלל:
מטבורו. וזוהי שקרובה לטבורו
פזיא את העגלה ולא הקרובה

מוסף רש"י

לפריחה בצבגרים. אם
פרחה הטרעת בכל הצגד
(בחמים וט"ו). שהיא
טהורה. ואע"פ שלא נאמר
אלא צבגד ולא פרוח תפרח
וגו' (נדה ב.). המקנא
לאשתו. לשיטת ר' יוחנן נקט
(במדבר כ.) וקנא את אשתו
(טו"ט ב.). מקנא על פי
שנים. אם נזף לכהניס
לר' יוחנן נקט (ע"פ ע"פ
שחל על קדשי קדשים
תסתרי עמו, ואם לא קנא
לה צמי שנים אינה נאסרת
עליו כמסתרה ואשם קדשים
(טו"ט). ומשקה על פי עד
אחד כו'. אפילו אין עדים
שנסתרה אלא עד אחד ר'
הוא נעלמו אומר ראייה
שנסתרה אחר שקנא עליו
נאסרת כמסתרי עמו
שנסתרה. ולקמן יפיק
מקראי כמסתרה חוסרה
עליו מספק (טו"ט). ר'
יהושע אומר. לר' ז'
עדים אף למסתרה בהן די
אין לו. למורה. בהן די
כו' אין לו טהרה
עולמית. לפי שאין יכול
לקיים בו מתן דם וזמן על
בהן דיו (נדה טו.) דבעין
קרא דכתיב (יחזקאל טז.)
רבי אליעזר אומר כו'.
לא נזף קדש כדכתיב (ע"פ
חח.) מצות פיהא
להפריש מן הקמה.
דכתיב לא תכלה פאת שדה
לקרר (ב"ב צד.). מייחור.
מחלק את הכרי ברמת
ומירוח הוי גמר מלאכה
למעשר (טו"ט) דאקבע
למעשר ומירוחו (תורה
א.). מעשר ונותן לו. שלא
להפקיר העני שהלקט
המעשר וזה הביטן לדי
חייב (מכות טו.) הלך
מעשר כל מעשרותיו מחלה
ואחר כך נתן לו פאה כדי
שלא יפסד עני, שאילו היה
נותן קודם מירוחו. אע"פ
שעני מפרך לקט שכחה
ופאה הכרה ועושה מוסר
כדי פטור מן המעשר,
שהרי הפקר הוא, אבל
כעשי שממחה ביד בעל
הבית נמחיו מעשרה, דהיי
אמרין במסכת ברכות (מ')
לקט שכחה ופאה ששעלן
בגוין הוקבעו (ב"ק צד.).
אף מפורש מן העיסה.
פאה אל אם לא נתנה כנה,
ואילו לת"ק מן העיסה לא,
דקניה בשערי והוי ממון
שאין לו מוצען דעך השא
דעה לאו שיעי הוא, דלכול
הוא נמי שיהי (טו"ט). סח
לי זעירא. שהיה מאנשי
ירושלם (טו"ט ב.).

לחוטמו: **ר' עקיבא אומר מחוטמו.** ובמסכת סוטה [מ"ה] מפרש טעמא מר סבר עיקר חיותיה כפאיה ומר סבר עיקר חיותיה כטבוריה:
ממקום שנעשה חלל. דהיינו מלאכה דקמא חלל מן הזואר דמפרש התם לתת אותך על זוארי חלל רשעים [ויחוקל באל]. ותנן (קדושין טו.) המקדש
בעגלה ערופה אינה מקודשת ואם מדד זקן ממרה מטיבורו וכו' מחוטמו והביאו אלו עגלה ואלו עגלה למר לו עגלה אסורה ואין מקדשין
בה חו אינה עגלה ומקדשין בה ולמר הוי איפכאל: אין לו טהרה עולמית. דבעינן קרא דכתיב כלאמרן צבגמר דתן [לעל מה]: **נותן על מקומו.** על
מקום הבהן ונותן דם וטהור ליכנס למקדש ולאכול קודש דהיינו זדונו כרת: **שלא אינן לקט.** שאין דרך להפקירן: **שאלה אינו שפחה.**
בסיפראש' יליף לה מקראי בפרשת שפחה. ואם נחלק זקן ממרה ואמר אף שלשה שפחה וזא עני ונטלן וזא בעל הבית ונטלן הימנו לזקן
ממרה הוי גול ואין מקדשין בו אשה ולרבנן מקודשת: **מלוט פיהא מפריש מן הקמה.** דכתיב לא תכלה [ויקרא טו] אלא הנח לפנייהס והס יקראוהו:
מרחו. ככרי נמחיו צמעשר דנגמרה מלאכתו הלך מעשר תחילה את הכרי מכל מעשרותיו ונותן לו את הפאה שאילו הפרישה
לא הוי עניים לרבינן לעשרה דלקט שכחה ופאה פטורין מן המעשר: **אף מפריש מן העיסה.** אם טחנה ולשה ולת"ק טחנה פטור דקנייה
בשינוי. ואם נזף עני פאה משטחנה לר' ישמעאל לא הוי גול לרבנן הוי גול: **עקיבא בן מהללאל.** נחלק על חכמים בלשכת
הגזית דר' זבדי במסכת עדיות (פ"ה משנה ו) שהי המרוצים והם שמעו מפי המרוצים הם עמדי בשמועתא ואמר אמר לו אבא ואתה
מפני מה לא אחתה בהם אמר לו איני שמעתי מפי המרוצים והם שמעו מפי המרוצים הם עמדי בשמועתא ואמר אמר לו אבא ואתה
אתה שמעת מפי היחיד וכו': על קינויו לאשתו אל תסתרי עס פלוגי: קינויו מחול. ואם נסתרה אינה נאסרת עליו: